

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Puellæ vagantis seductio, per Italum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

nefici, qui apud multos, impunè peccare sinuntur, quasi facinoradum sunt maxima, minima sint existimanda, de quibus non curat Prætor. Sed audite, quæ narrabo, & dispicietis enormitatem, omni zelo supplicioque dignam.

III.

Florim. Raemund. lib. de Antichrist. cap. 7. Et ex eo Martin. Delrio lib. 6. Disquis. c. 1. sect. 3.

Gen. 34. 1.

Florimundus Raemundus, in Burdegalensi curia Senator, regius, vir pius, Catholicus & eruditus, in libro de Antichristo, scribit, Anno Christi 1594. in Burdegalensi curia, coram toto senatu, mulierculam Aquitanam, adolescentulam, non in scitâ formâ, vltro se se stitisse, quæ sponte sua, nulloque cogente, & sine omni tormentorum cruciatu, non jam ante Sacerdotem & Confessarium ad silentium fidemque secreti obstructum, sed ante eos, qui vitæ necisque habebant potestatem, videns, quòd aliter vix à tyrannica mali dæmonis seruitute liberari, & veram constantemque poenitentiam agere posset; confessa sit, quæ sequuntur. Honestis quidem & probis parentibus se ortam, illis tamen non paruisse, sed domesticæ custodiæ pertaxam, sæpe in scijs parentibus è domo exiuisse; aut, si ab illis aliò missa esset ex negotio, moras minimè necessarias foris traxisse, ac licentiùs, siue cum pueris, siue cum puellis æqualibus conuersatam esse, & mala multa audiuisse. Si olim non esset egressa *Dina filia Lia*, ut videret mulieres regionis illius, neque rapta, neque corrupta fuisset. Idem evenit huic puellæ. *Præsidium est ingens, posse manere domi.* Hæc dum sapius prodijt, primùm in oculos, deinde in desideria, tum in colloquia, tandem in peccatum incidit. Nam Italus quidam eam seductam corrupit. Debuisset hæc, post lapsum, citò recurrere ad poenitentiam, confiteri scelus, & audire à Confessario, fugiendas post hæc peccandi occasiones, Italum ut anguem vitandum. At ne hoc ipsum iuberetur, confessa non est, sed, more eorum, quibus volupe est iacere in luto, confessionem ac poenitentiam de die in diem, de hebdomade in hebdomadem distulit, vna vice postea, velut vna litura omnia deletura. Ita scilicet falluntur homines, nescij se sibi iram Dei thesaurizare, & tam diu esse in dæmonis potestate, quàm diu sunt in peccato. Fassa est igitur puella, dum pergeret Italo obsecundare, se, quæ D. Ioannis Præcursoris diem præcedit, vti sanctissimâ nocte (quod plerumq; obseruat Orcus, ut etiam ipsius temporis violet religionem) mediâ,

ab eo

ab eodem Italo in agrum quemdam abductam, luculentè profectò expertam esse, quo modo de vitio in vitium, velut per gradus veniatur, atque vnum flagitium ex altero trahatur.

IV.

Obscura tum erat nox, locus horridus, magna solitudo, nec quisquam in loco, nisi Italus & puella; cui utique satius fuisset mansisse domi. Ibi Italus, nesciente puella, quid facturus esset, faginâ virgulâ circulum in solo designavit; &, nescio vnde lumine accepto, certa quædam ignotaque verba ex libro quodam nigro lecta submurmuravit. Horrere puella debuisset, & utique suspectas haberere cærimonias has, sed illa (ut curiosum est hoc genus) sperans se aliquid novi iucundique conspecturam, avidè rei euentum expectavit. O perniciose curiositas! ô audacia impia! ô sacrilega discendi cupido! Vix Italus verba absoluerat, cum subito addidit hircus, grandis, ater, probè cornutus. Inter hirci cornua nigricolor candela tetrum lumen præbebat. Hircum stipabant fæminæ duæ, tamquam duo Cherubim iuxta Propitiatorium scilicet. Et fortè larua tectæ erant, ne noscerentur; aut ut ad sacrilegam imitationem Sanctissimorum Cherubim *alis faciem velarent.* Ita superbus ille Deum æmulatur. Confluxit etiam illico ingens utriusque sexus, & ætatis multitudo, velut ad concionem aliquam, aut comitia celebranda. Utque res sacra videretur peragenda, mox aderat vir vestitu ornatuque sacerdotali, quasi sacrificium oblaturus. Italus autem manu tenebat puellam, quasi paranympus diabolo novam sponsam repræsentans. Tunc prolixissimâ barbâ semel iterumque quassatâ, hircus cœpit velut humano ore loqui, & ab Italo querere: *Quanam ista puella foret? aut quid vellet, peteret?* Respondit ille, eam à se adductam, ut hircus in suarum nympharum numerum illam referret, ac velut monialem scilicet, in monasterij & ordinis sui cœtum ascriberet. Quo audito, tragopogon iussit ut illa signum crucis manu lævâ efformaret. Nempe simia Dei est nequam Spiritus, sed sinistrè diuinum cultum imitans. Quare & cetera, quæ in diuinis officijs fieri Deo solent, voluit fieri sibi, sed omnia præposterè. Itaque mandavit, quotquot aderant, ut propius ad se accederent, atque saluatoriæ venerationis officio, osculum sibi pacis darent & acciperent. *Fecere illi, & (venia sit dicto ac diabolicæ fœditatis veritati)*

Yyy 2

ritati)